

A photograph of three women holding hands in a large, bright hall with high ceilings and large windows. The woman on the left is wearing a dark jacket and pants. The woman in the middle is wearing a yellow cardigan over a blue top and black pants with a white stripe. The woman on the right is wearing a white long-sleeved shirt and black pants. They are standing in front of a large glass door. The floor is polished and reflects the light from the windows. The background shows a large, open space with a high ceiling and structural beams.

Een 'proefles' theater voor kinderen tussen de 8 - 10 jaar. Binnen twee uur maakte ik een kleine presentatie tijdens de theaterles. Ik had van tevoren uitvoerig bedacht wat ik wilde doen, de les was tenslotte bedoeld om ouders en de kinderen over te halen om theaterlessen te gaan volgen. Tijdens de les merkte ik, dat wat ik had bedacht, niet zo aansloeg bij de kinders. En ik probeerde in het moment in te spelen en toch iets anders te doen. Toen was het al tijd, de ouders broertjes zusjes opa's en oma's stonden te trappelen om te kijken. Toen het publiek zat leidde ik de korte presentatie in. Stiekem probeerde ik mezelf al in te dekken met de woorden; het is een onderzoek, en binnen twee uur gemaakt, ik zou nog heel lang met ze door kunnen

werken en wàt een leuke groep zeg! Afijn. De presentatie begon en het was vreselijk; alle afspraken waren vergeten, niemand zag wat ze aan het doen waren en ze waren niet te verstaan. Mijn leidinggevende zat ook tussen het publiek. Ik schaamde me vreselijk en voelde me op dat moment enorm falen. Tot overmaat van ramp kwam na de presentatie mijn leidinggevende naar me toe met de woorden; deze les is bedoeld om mensen over te halen hè. Voortaan misschien iets anders bedenken? Achteraf besepte ik me dat ik de lat veel te hoog had gelegd, dat ik te veel wilde binnen twee uur en dat het eigenlijk vooral voor de ouders bedoeld was. **Lotte**

**“Voortaan misschien
iets *anders bedenken?*”**